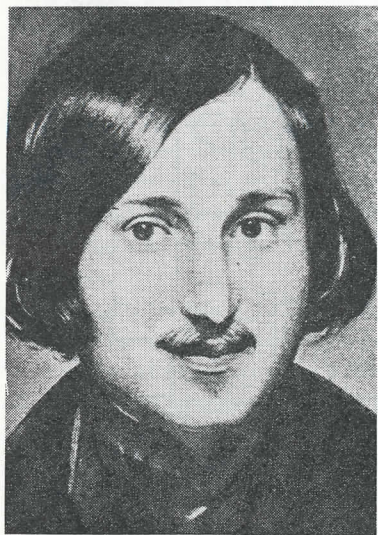

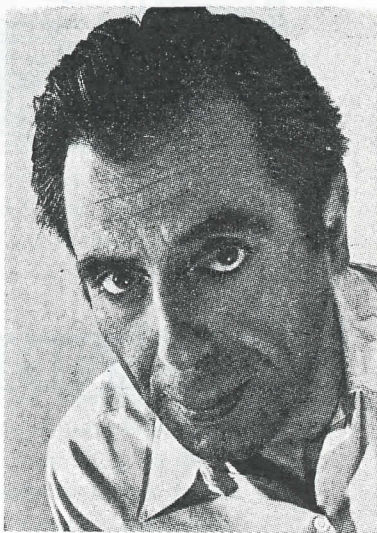
A A R H U S T E A T E R

AARHUS TEATER

Sæsonen 1965-66

Nikolaj Gogol

Arthur Adamov

Hvem er denne Adamov?

I debat- og oversigtsartikler om mere betydeligt fransk teater i tiden siden 1950 støder man ofte på navnet Arthur Adamov uden måske derfor at blive ret meget klogere. Som regel nævnes han i flæng som en slags tredie-absurdist på linie med Beckett og Ionesco uden nærmere specifikation, hvad der måske kan have sin naturlige forklaring i, at han simpelt hen ikke har fået sin chance for alvor herhjemme og kun er blevet spillet en enkelt gang på den københavnske studenterscene og med et par hørespil, hvorefter det ene endda var aftenens forestilling i en engelsk hørespilversion.

I sidtsnævnte tilfælde altså den helt store omvej: en engelsk hørespilversion af en fransk dramatisering af en russisk forfatter! Ironisk nok har samme Adamov endda allerede for ti år siden proklameret, at han forlod den såkaldte absurde linie i moderne dramatik – altså fra Strindberg og Artaud til Beckett, Ionesco og ham selv – for at blive mere socialt engageret, mere folkelig og mere let tilgængelig.

Efter i 1955 at have afsvoret absurdismen begyndte Adamov at dramatisere og adaptere en række udenlandske stykker og romaner, især russiske. Og hans hidtil største succes er dramatiseringen af Gogols berømte roman »Døde Sjæle«, som fik sin førsteopførelse hos Roger Planchon i sæsonen 1959–60.

Som flere andre af de såkaldte avant-gardister i moderne teater er Adamov ifølge opvækst etc. et ret *inter-europæisk fænomen*. Endda har han et meget interessant punkt fælles med både Beckett og Ionesco: han er først begyndt at skrive dramatik på fransk efter anden verdenskrig og det i en forholdsvis fremskredet alder: Beckett er født i Irland 1906, Adamov i Kaukasus 1908 og Ionesco i Rumænien 1912. Vist har de tre herrer – og flere andre moderne drama-

tikere med lignende livshistorie – haft en eller anden særlig tilknytning til Frankrig og fransk undervejs, men hvorfor absolut skrive dramatik på fransk, når det ikke er ens egentlige modersmål? Fransk som sprog kan jo ikke siges at være særligt udbredt i forhold til f. eks. engelsk (Beckett) eller russisk (Adamov). – Svaret ligger måske i, at den franske teatertradition er mere levende og mere aktuel den dag i dag end noget andet sprogområde; i at franske teaterfolk mere end nogen andre landes – takket være en 3-400-årig tradition – helt ud til fingerspidserne ved, hvor tampen brænder, også i dag.

Dertil kommer, at fransk som scenesprog er mere egnet til at give konkrete fænomener, en mere almen, mere international relevans, langt udover naturalistiske eller sen-realistiske dramatiske manifestationer på andre sprog; her bliver det private og lokalgyldige alt for ofte hovedsagen på den egentlige internationale forståelses bekostning. Men naturligvis er det herligt, spændende og oh! så interessant at kikke ind gennem naboernes vinduer: Tænk sådan har de det ovre i Amerika! – Jamen det er da helt utroligt, at mennesker kan leve under sådanne forhold ovre i Rusland! – Nå ja, i England har de jo deres vrede unge mænd, hvor spændende! – Vist har lokalkoloriten sin charme, men efterhånden opdager vi vel, at det under alle omstændigheder drejer sig om en slags mennesker af lignende sammensætning, når de specielle ydre særpræg skrælles af, hvad enten de er russere, englændere, franskmænd eller danskere, hvad enten de er sorte, hvide, gule eller røde.

Dette må man kalde en inter-europæisk tekst. Vi kan jo så spørge os selv, om det er Rusland anno 1820, vi genoplever, eller om det måske ikke også har noget at gøre med menneskelige foreteelser i Europa anno 1965.

Chr. Ludvigsen.

i den russiske by.

Et af Preben Hornungs udkast til lysprojektion

Uddrag af Adamovs kommentarer til sin dramatisering

Tjitjikofs bedrageri hviler på et endnu større bedrageri: Hele systemet. Hvem er da bedrageren? Ja, Tjitjikof, naturligvis, men han er kun en trængende, der søger at komme ind i denne verden. Når alt kommer til alt, bliver han udenfor.

Hvad betyder ordene »døde sjæle«? Når man siger »døde sjæle«, om hvem, om hvad taler man så?

– Om de »varer«, Tjitjikof har købt: om de mandtalte sjæle, der ikke er blevet slettet af guvernementets liste ved sidste folketælling? – Om de personer, som handler med de omtalte sjæle, og som ikke er mere levende end disse døde? – Om alle de bønder, som skæbnen har dømt til aldrig at være andet end døde sjæle, selv mens de er levende? o. s. v. o. s. v. o. s. v.

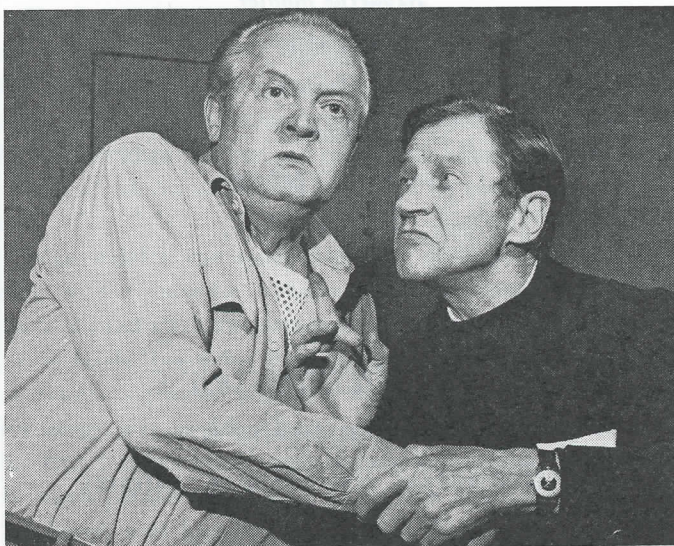
Det Rusland, der skildres af Gogol, er et feudal-samfund, hvor godsejeren erstatter middelalderens stormand. Og ud fra den livegnes synspunkt, som vi finder i begge tilfælde, hvad forskel er der så.

Knutten smager altid ens. Man kender naturligvis eksistensen af et bureaukrati, som er knuttens åndeliggørelse, den retfærdiggørelse. Med »Døde Sjæle« ønskede jeg at skabe en fornemmelse af fremmede omgivelser og ikke specielle russiske. Det gjaldt ikke om at gøre personerne typisk russiske – et begreb, der for øvrigt er svært at definere – og som på forhånd er helt umuligt at realisere uden for Rusland.

Der vises embedsmænd, som i deres forvirring er i stand til at identificere den Tjitjikof, de kender – og som har sine to arme og to ben – med kaptajn Kopeikin, der blev invalid under felttoget 1812, og ligeledes i stand til, om det så kun er et øjeblik, at forestille sig Napoleon rejsende inkognito under navnet Tjitjikof. På dette komiske niveau forekommer det mig, at personerne må have et ydre, der virker karikeret. Flere af personerne er ikke karakteriseret som i romanen, da jo dramaet har helt andre love. Men problemet i dette stykke er almengyldigt. Foragten for mennesket flourerer overalt på jorden og er altså et internationalt problem, der ikke lader sig binde til bestemte omgivelser.

Arthur Adamov,
(oversættelse: Henrik Nyrop-Christensen).

Eik Koch og Gert Bastian under en prøve på »Døde Sjæle«

Om Gogols DØDE SJÆLE og hans Rusland-billede

Da digteren Gogol i 1835, 26 år gammel, havde udformet sin plan for romanen »*Døde Sjæle*«, skrev han til sin ven og ældre kollega Pusjkin (der nok havde givet Gogol selve værkets emne eller ydre intrige): »I denne roman vil jeg vise hele Rusland, i al fald fra én side«. Gogol fortæller selv, at han nåede at læse de første kapitler op for mesteren før hans tragiske død i 1837. Og Pusjkin, der sikkert blot havde ventet sig en lystig og barok satire, lo til at begynde med hjerteligt, men blev under læsningen mere og mere dyster og mismodig. Da Gogol sluttede sin oplæsning, sagde Pusjkin bedrøvet: »Gud, hvor vort Rusland et trist«.

Hvad var det da for et Rusland, Gogol kunne kende og skildre? Ja, udadtil var tsarriget efter Peter den Stores og Katharina den Andens vældige erobringer i 1700-tallet og efter sejren i Napoleonskrigene en imponerende stormagt, hvis enevældige hersker gav rollen som »Europas gendarm«, et rige af enorm udstrækning og med en vældig folkemængde.

Men indefra var synet ikke nær så imponerende. Med den samme indædte konservatisme, hvormed tsarmagten søgte at hindre ethvert demokratisk fremskridt ude i Europas andre lande, bestræbte den sig på at opretholde en politisk økonomisk og social tilstand i Rusland, hvis forudsætninger for længst var smuldret bort, og rigets tilbagestående over for den frembrydende kapitalismes Vesteuropa blev år for år mere påfaldende. Men lad os tage nogle tal og kendsgerninger, som kan sige os lidt om Rusland og dets *døde sjæle*.

Et af Preben Hornungs udkast til lysprojektion

Peter den Store gennemførte en almindelig folketælling i 1718. En ny optælling af disse sjæle, en såkaldt *revision*, skulle foretages hvert tiende år; i alt gennemførtes dog indtil 1859 kun 10 optællinger af *revisionssjælene*. Og mellem revisionerne var det skattebeløb og det antal rekrutter, hver godsejer stod inde for, uændret – ganske uanset svingninger som følge af sygdom og alderdom i de livegnes tal. De *døde sjæle* var fortsat skatte- og militærpligtige til næste revision.

Ved den 8. revision i 1836 var der i Rusland omkring 50 millioner mennesker. De 45 millioner boede på landet, og af dem hørte 25 millioner til de livegnes familier, 20 til stats- og domænebønderne. Af *revisionssjæle* var der næsten 11 millioner. Siden sidste revision var der gået 11 år. Dødeligheden var på den tid næppe under 25 af 1000 årlig. Så vi kan regne med, at der nok var mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 millioner *døde sjæle*, da Gogol begyndte sin roman, en »befolkningsgruppe«, der nok skattemæssigt var til gavn for statskassen, men for ejerne, godsejerstanden, kun til udgift og ærgrelse.

På samme tid var der 127 tusinde adelige ejere af livegne, en gruppe, der på grund af forældede driftsformer i landbruget, hvis modernisering hindredes af selve livegenskabet, for hvert år blev mere forarmede, på grund af oplysningens manglende udvikling mere og mere uduelige, grove og uvidende. Ikke mindre end 17 tusinde af dem var allerede uden jord.

Vort stykkes helt, *Tjittikov*, er kommet fra den fattigste lavadel; med sin udspekulerede foretagsomhed, glat som en ål, snakkende alle efter munden, er han et billede på

(Fortsættes side 23)

3. forestilling sæsonen 1965-66

DØDE SJÆLE

af

ARTHUR ADAMOV

et skuespil i 14 billeder

frit efter Nikolaj Gogols roman

Dansk tekst: Chr. Ludvigsen

baseret på Jens Kruuses oversættelse
af radioudgaven

Musik: Claude Lochy og Ove Peters

Lys-projektioner: Preben Hornung

Dekorationer: Jens-Anker Olsen

Danse: Milorad Miskovitch

Iscenesættelse: **PREBEN HARRIS**

Næser: Inge Bonfils

Kostumer: Maria Deleuran

PERSONERNE:

Tjitjikov, Pavel Ivanovitj, falsk kancelliråd
 Selifán, hans tjener
 Manilov
 Zabakievitj
 Nozdriof
 Karobotjka
 Pljuskjin } godsejere
 Retsformanden, Ivan Gregorievitj
 Postmesteren, Ivan Andreutch, kaldet »sprechen
 sie deutsch«
 Sofia Ivanovna, hans kone
 Statsadvokaten, Antipator Zakarievitj
 Statsadvokatens kone, Anna Grigorjevna
 Politimesteren, Aleksej Ivanovitj
 Biskoppen, Kyril Anastasievitj
 Amtmanden, Ivan Fjodorovitj
 Amtmandens frue, Arkadia Fjodorovna
 Amtmandens datter, Olenka
 Maria Ossipovna, søster til Nina Ossipovna
 Nina Ossipovna, søster til Maria Ossipovna
 Gregorij, forvalter hos Manilov
 En ung mand på ballet
 Ivan Antonovitj, skriver på amtsstuen
 Mavra, tyende hos Pljuskjin
 Politiofficeren

Betjente, skrivere, gæster og tjenestefolk

Handlingen foregår i Rusland ca. 1820

Eik Koch
Erling Dalsborg
William Knoblauch (som gæst)
Gerf Bastian (som gæst)
Gyrd Løfqvist
Elin Reimer
Paul Smyrner
Jørgen Fønss

Troels Munk
Tove Maës
Børge Hilbert
Jane Jeppesen
Jørgen Buckhøj
Asger Bonfils
Michael Fønss
Elna Brodthagen
Anna Louise Lefèvre
Ruth Brejnholt
Lho Jansberg
Jens Okking
Kaspar Røstrup
Niels Børsand
Ruth Brejnholt
Erik Wedersøe

Scenemester:

Aage Rishøj

Belysningsmester:

Carl E. Andreassen

Regi:

Jørn Walsøe

Lydteknik:

Palle Føgh

Frisør:

Caroline Nielsen

Instruktørassistent:

Niels Børsand

Ophold efter 8. billede

Spilletid ca. 2½ time

en ny type, den kapitalistiske spekulant. Som en fremmed tilrejsende, med sin duft af hovedstad, har han fået indyndet sig hos hele den afsides liggende guvernementsbys embedsstand for derpå at gå løs på realiseringen af sin geniale plan: At opkøbe *døde sjæle* hos omegnens godsejere til brug på et fiktivt gods i de sydlige provinser for så – med listerne over sine mange ny erhvervede *revisionssjæle* som sikkerhed – at skaffe sig et kæmpelån og fordufte med gevinsten!

Hver af de godsejere, Tjitjikof hjemsøger, har Gogol skildret som en *type* på en stand i forfald: Den senile sødladne *Manilov*, den grove, plumpe *Zabakievitj*, falskspilleren og drukkenbolten *Nozdriov*, gnieren *Pljusjkin*, den naive *Karobotjka*.

Men nu alle de »agtværdige« embedsmænd og deres fruer, som vi ser Tjitjikov færdes blandt i guvernørens salon i stykkets første afdeling, og som igen dukker op i hovedscenerne i anden afdeling: Først på amtsstuen, da købene af de *døde sjæle* skal lovformeligt konfirmeres, senere på guvernørens bal og i de følgende optrin, da tvivlen om vor helts agtværdighed vokser med foruroligende hast.

Provinsbyens embedsmænd, de yderste og nederste led i selvherskerdømmets uharmonisk voksende bureaukrati, var en hverken misundelsesværdig eller beundringsværdig gruppe: Uden ordentlig uddannelse, uden anvendeligt personale, uden penge til de mest nødvendige samfundsmæssige opgaver sad de fjernt fra hovedstaden, hvorfra en umådelig papirflod af love, anordninger, cirkulærer osv., osv. fra en hastigt voksende centraladministration væltede ned over dem. Enhver mulighed for en gennemførelse i praksis af centraladministrationens ordrer og forholdsregler savnedes. Hver lille provinsembudsmand kunne højst klare at ordne sagerne på papiret – og så håbe, at ingen *revisor*, ingen kon-

BØNDER.

HORNUNG

H.

Et af Preben Hornungs udkast til lysprojektion

trollerende udsending fra hovedstaden, faldt over de manglende praktiske foranstaltninger. Noget lystigt eller inspirerende miljø kunne disse provinsbureaukraters kreds umuligt blive. Tomhed, sladder, snobberi og uvidenhed prægede guvernementsbyens atmosfære.

Er det nu et *realistisk* billede, Gogol med »Døde Sjæle« har givet af sin samtids Rusland? Ja, her må vi for en ordens skyld notere, at Gogol-forskere har fundet frem til en række dokumenterede tilfælde af svindleres opkøb af *døde sjæle*, så selve hovedtemaet er ikke blot et fantasiprodukt. Men en slags svar ligger der vel i hans samtidige publikums reaktion: De unge fremskridtsvenlige læsere hylkede ham som den, der med sin virkelighedsskildring banede vejen for selvherskerdømmets fald; de konservative faldt over ham for hans latterliggørelse og bagvaskelse af *Det hellige Rusland*.

Vist kan man tænke som Pusjkin »Gud, hvor var Gogols Rusland trist!« Men vor tids læsere og tilskuere vil ved konfrontationen med Gogol-Adamovs satiriske skildring af de mennesker, der levede i dette kolossale samfund, måske udbrøde: »Det var dog også en slags mennesker – døde eller levende!«

Knud Rahbek Schmidt.

Næste premiere

Asger Bonfils

bliver den engelske forfatter Henry Livings' »EH?« (den danske titel er endnu ikke bestemt).

Henry Livings tilhører den unge engelske dramatiker-generation, for hvem det nære arbejdsforhold til teatret er så karakteristisk. Livings har blandt mange andre ting også været skuespiller hos Joan Littlewood, som han selv tilskriver stor indflydelse på sin arbejdsform. »EH?« er en farce, der foregår i kedelhallen på en stor rense- og farverivirksomhed. I scenens baggrund ruger en kæmpemæssig dampkedel – lig et uhyre fra vore drømme – med foruroligende kræfter komprimeret i sit indre over den usædvanlige og lattervækkende aktion, der udspiller sig foran.

De medvirkende er bl. a. *Crista Rasmusen*, *Bjarne Forchhammer* og *Lars Lunøe*. Asger Bonfils sætter iscene, Jens Anker Olsen tegner dekorationer og Maria Deleuran kostumerne.

GLÆD
DERES
BARN

I snart 40 år har Jydsk Skolescene formidlet elevernes teaterbesøg begyndende med 5. klasse. Fra og med denne sæson opfyldes gennem et samarbejde med Dansk Skolescene et længe næret ønske om også at tilvejebringe særlige teaterforestillinger for de yngste klassetrin, som indbydes til spændende, morsomme børneforestillinger: dramatiseringen af Robert Stevensons berømte sørøverroman »Skatteøen« og »Det dansende Æsel«. Til disse to forestillinger indbydes også pårørende til at følge med deres børn i teatret (max. 2 voksne pr. barn). – De skulle unde Dem selv den glæde at se børn juble og le over sørøverkomedien og det dansende æsel Talentos tossede streger – det kan De gøre for 5 kr., mens børnenes billet kun koster 4 kr. – altså en virkelig billig teatertur.

I slutningen af oktober udsendes indbydelserne til ældste afdeling af Jydsk Skolescene, der i denne sæson skal se »Jeppe på Bjerget«, »Hamlet« og et nyt dansk stykke af Johannes Allen »Operation Charlie«.

Al indtegning til Jydsk Skolescene foregår på skolerne.

DET KONGELIGE TEATER

Repertoiret for oktober 1965

SKUESPIL

Euripides: *Medea*

Arthur Miller: *Episode i Vichy*

Kaj Munk: *Diktatorinden*

Ernst Bruun Olsen:

Teenagerlove

Henrik Ipsen: *Vildanden*

James Saunders: *Blomsterduft*

Ludvig Holberg: *Erasmus*

Montanus

OPERA

Richard Strauss: *Ariadne på
Naxos*

W. A. Mozart: *Tryllefløjten*

F. G. Rossini: *Italienerinden
i Algier*

Carl Nielsen: *Saul og David*

G. Puccini: *Madame Butterfly*

premiere den 17/10:

Thomas H. Koppel: *Historien
om en moder*

G. Puccini: *Giani Schicci*

premiere den 28/10:

Albert Lortzing: *Krybskytten*

kommer på Aarhus Teater 12/11

ODENSE TEATER

har haft premiere på Heimar Kipphardts omdiskuterede drama »Sagen f. Robert Oppenheim« med Olaf Ussing som gæst i titelrollen, hans anklager spilles af William Rosenberg, som et af vidnerne ses Knud Hallest og i juryen: Axel Bang, John Larsen og Finn Lassen. Den tyske instruktør Peter Palitzch har iscenesat forestillingen. I slutningen af oktober får teatret premiere på Jens August Schades »Nattens Frelse«, der har til formål at vise, at mennesker overalt på jorden uanset hudfarve og religion i store træk føler og tænker ens, når det drejer sig om et af de

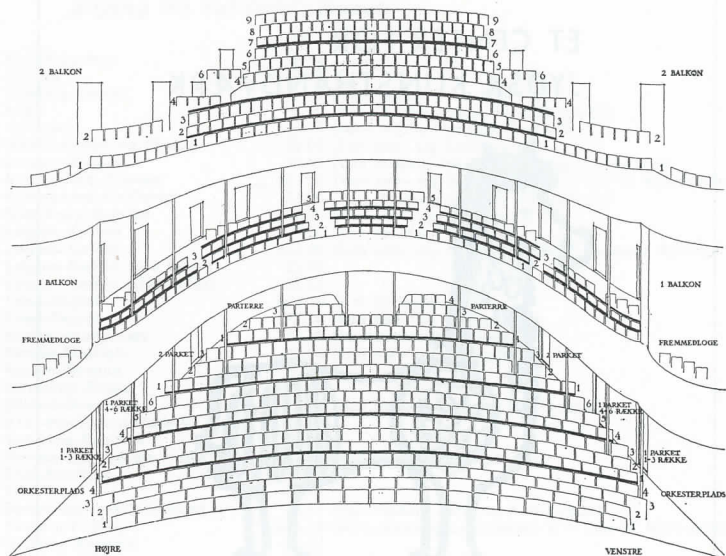
væsentligste begreber i den menneskelige tilværelse: kærligheden. Som det meste af Schades digtning er også dette værk en lune-
rig, poetisk og humørfyldt hyldest til den jordiske kærlighed. Skuespillet iscenesættes af William Rosenberg, der også har givet
udkast til dekorationerne, musikken er komponeret af Louis Hjul-
mand, og i hovedrollerne ses *Kirsten Saerens*, *Anker Taasti*, *Paul
Hüttel*, *Lone Rode* og *Preben Borggaard*.

AALBORG TEATER

havde den 24. september premiere på den spanske forfatter Gar-
cia Lorcas skuespil »*Yerma*« med *Hanne Ribens* i titelrollen og
Jan Methling som hendes ægtemand. I rollen som Victor ses *Ole
Wisborg*, i øvrigt medvirker *Inger Bagger*, *Susanne Bruun Koppel*,
Inger Gleerup, *Lis Hartmann*, *Inge Molnes Heramb*, *Bodil
Sangill*, *Lotte Sernberg*, *Vera Tørresø* og *Carla Hansen*. Poul
la Cour har oversat stykket, der på Aalborg Teater iscenesættes
af Poul Petersen. – Teatrets dekorationsmaler, Togo Esben, står
for dekorationerne og teatrets skræddersal, under ledelse af Dora
Jappe, for kostumerne.

I slutningen af oktober langer den danske forfatter Erik Knud-
sen med sin satirisk-vittige revy: »*Ned med Kulturen*« kraftigt
ud efter velfærdsstaten. Revyen, der jo i denne form er noget
helt nyt for Aalborg, havde stor succes i foråret på »Svalegan-
gen« i Aarhus, men der er nu føjet nye aktuelle numre til Aal-
borg-opførelsen. Ove Peters har komponeret musikken – og Pre-
ben Harris sætter iscene. *Hanne Ribens* og *Inger Gleerup*, der
medvirkede ved opførelserne på »Svalegangen«, får vi også at
se her – sammen med: *Mime Fønss*, *Holger Munk*, *Klaus Pagh*
og *Mogens Pedersen*.

Forestillingen gives i Sydslesvig den 28. og 29. oktober.

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	3,00	1. balkon, 3. rk., midtfor ..	16,00
2. balkon, 4.-6. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	16,00
2. balkon, 2. rk., siderne ..	7,00	1. balkon, 1. rk.	19,00
2. balkon, 2.-3. rk., midtfor	8,00	Parterre	9,00
2. balkon, 1. rk.	10,00	2. parket, 1.-3. rk.	11,00
1. balkon, fremmedloge ...	20,00	1. parket, 4.-6. rk.	16,00
1. balkon, 4.-5. rk.	12,00	1. parket, 1.-3. rk.	17,00
1. balkon, 3. rk., siderne ..	8,00	Orkesterplads, 1.-4. rk. ...	19,00

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal. Efter kl. 18 salg til forestillingsaftenen i billetkontoret i teatrets forhal. - **Telefon 2 26 22**.

Billetpriserne kan forandres ved gæstespil, tourneur og særforestillinger. - Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. - Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.

Efter teatertid:

afgang fra rutebilstationen

	Kl.
Elsted-Lystrup	23.15
Mejlby	23.15
Skæring strand	23.15 (ikke mandag og onsdag)
Søby	23.10 (kun torsdag, søn- og helligdage)
Hornslet	23.15 (søn- og helligdage kl. 23.00)
Hornslet-Auning-Ørsted	23.00 (kun søn- og helligdage)
Løgten-Vosnæs	23.15 (kun fredag, lørdag, søn- og helligdage)
Ryomgaard-Grenaa	a23.10 (kun søn- og helligdage) a = kun til Ryomgaard
Ryomgaard-Fjellerup	23.00 (kun torsdag, søn- og helligdage)
Glæsborg-Ramten	23.00 (kun søn- og helligdage)
Løgten-Kolind	23.00 (kun torsdag)
Løgten-Kolind	a23.00 (kun søn- og helligdage) a = passerer Rostved
Løgten-Rønde (grå biler)	23.10
Løgten-Rønde (DSB-biler)	23.15
Tved-Dejret	b23.10 b = til Knebelbro
Tved-Dejret	23.10 (kun søn- og helligdage)
Knebel-Helgenæs	23.10 (kun søn- og helligdage)
Rønde-Ebelfoft	23.10 (kun søn- og helligdage)
Rønde-Grenaa	23.15
Hinnerup-Skjød	23.15
Ølsted-Grundfør	23.10 (kun fredag, søn- og helligdage)
Aidt-Houlbjerg-Hadsten	23.10
Spørring-Randers	23.15
Galten-Skovby via Hasle	23.15 (kun søn- og helligdage)
Tilst-Kvotrups	23.10
Tilst-True	23.10
Borum-Sorring-Silkeborg	23.15 (kun fredag, søn- og helligdage)
Tinning-Foldby	a23.15 (ikke mandag og tirsdag) a = kun til Markusminde
Hadsten-Randers	23.15
Hammel-Viborg	a23.20 a = kun til Hammel
Borum-Hammel via Framlev	23.05 (kun søn- og helligdage)
Silkeborg	23.15
Blegind-Skanderborg	23.15 (kun fredag, søn- og helligdage)
Nr. Vissing-Ry-Brædstrup	23.10 (kun fredag)
Nr. Vissing-Ry-Brædstrup	23.00 (kun søn- og helligdage)
Skanderborg-Horsens	b23.15 (alle hverdage) b = kun til Skanderborg
Skanderborg-Horsens	23.15 (kun søn- og helligdage)
Pinds Mølle-Skanderborg	a23.15 (kun søn- og helligdage) a = kun til Mjesing
Stjær-Galten via Taastrup,	
Høver og Storrिंग	23.15 (kun fredag, lørdag, søn- og helligdage)
Solbjerg-Ask	23.10 (kun torsdag, søn- og helligdage)
Torrild	23.15 (kun fredag, søn- og helligdage)
Horsens-Vejle	a23.10 (alle hverdage) a = kun til Horsens
Horsens-Vejle	a23.15 (kun søn- og helligdage) a = kun til Horsens
Maarslet-Odder-Hou	23.15 (kun fredag)
Maarslet-Odder-Hou	23.10 (kun søn- og helligdage)
Odder (kysttruten)	23.20
Odder-Gylling	23.20 (kun søn- og helligdage)

sidste tog fra Aarhus hovedbanegård

	Kl.
Randers, bil	23.15 hverdage (afgår fra Rutebilstationen)
Grenaa, bil	23.15 hverdage (afgår fra Rutebilstationen)
Odder-Hou	23.15 hverdage
Aalborg (Viborg), eksprestog	23.18 kun søgne fredage
Skanderborg, bil	23.20 daglig (afgår fra Banegaardsplads)
Aalborg (Viborg), iltog	23.22 søn- og helligdage
Fredericia, eksprestog	23.59 søn- og helligdage
Fredericia, eksprestog	0.17 daglig
Odder	0.20 natten efter søn- og helligdage